

[Morton Lange.]

slag, ministeren har fremsat, vil vi naturligvis se på med vanlig skikkelig elskværdighed, for der er på den anden side intet i det, som efter min opfattelse opfordrer til kirkekamp eller til større politisk indsats. Så kan vi se, hvordan vi kan få det filtreret igennem det kirkelige udvalg. Vi kan dog ved denne lejlighed glæde os over, at der er et kirkeligt udvalg, og at det ikke skulle stedes for kulturudvalget.

Kirkeministeren (Dorte Bennedsen): Jeg vil gerne først takke for den velvillige modtagelse, mit lovforslag har fået, og for tilsagnet om grundig og saglig behandling i udvalget.

Jeg har nogle forholdsvis få bemærkninger at gøre til ordførerne. Her kan jeg koncentrere mig om nogle forholdsvis få problemkredse.

Den første var spørgsmålet om rådighedsbeløbet, hvor både hr. Falk Hansen og hr. Kaj V. Andersen talte om udformningen af cirkulæret. Jeg vil godt sige, at det selvfølgelig er tanken, at dette cirkulære skal ændres, hvis lovforslaget vedtages. Det er min intention, at cirkulæret skal bære præg af de samme tanker, som ligger i lovforslaget, det vil sige, at det i højere grad skal være en ramme med visse afgrænsninger og knap så meget fyld hældt på fra ministeriets side. Det må efter min mening være de lokale menighedsråds opgave at finde ud af, hvor behovene ligger, og hvor de derfor vil bruge pengene.

Jeg vil i forbindelse med dette rådighedsbeløb også komme med et par bemærkninger om venstres lovforslag om rådighedsbeløbet, hvor man tager udgifterne til kirkebladet ud og til gengæld begrænser rådighedsbeløbet til normalt 3.000 kr., dog i særlige tilfælde 15.000 kr. Ud fra den betragtning, at det er menighedsrådene, som kender behovene og derfor skal prioritere opgaverne, kan jeg ikke støtte dette forslag. Jeg mener, at det er rimeligere at tage en større samlet sum og lade være at sætte etiketter på enkeltdele af denne sum, men overlade det til den lokale afgørelse, om man ønsker det brugt til kirkeblade, til mødevirksomhed eller til andre aktiviteter.

Forslaget om at tage udgifterne til kirkebladet helt ud af rådighedsbeløbet og blot

lade dem stå der som en post, der ikke er loft over, kan jeg ikke for øjeblikket tilsige min støtte til. Jeg er på mange måder enig i de betragtninger, som hr. Kaj V. Andersen kom med — undskyld, det var vist ikke hr. Kaj V. Andersen; jeg er ikke sikker på, at det ikke var hr. Burgdorf — om, at menighedsrådene bør være selvstændigt ansvarlige over for de kirkelige budgetter. På længere sigt anser jeg det personlig for en lykkelig ting, hvis man kunne ophæve denne 20 pct.s regel, så menighedsrådene var virkelig økonomisk ansvarlige under hensyn til den lokale stedlige økonomi.

Når jeg ikke har taget disse ting med, er det, fordi jeg mener, at i en tid, hvor der er økonomiske overvejelser eller problemer for den lokale økonomi, mener jeg ikke, at det er rigtigt ligesom at lukke op for ubegrænset kirkelig ligning ude i kommunerne. Hvad enten vi bryder os om det eller ej, bliver jo nemlig den kommunale ligning og den kirkelige ligning betragtet under ét. Jeg mener under hensyn til kommunernes situation ikke, at det vil være rigtigt på indeværende tidspunkt at lukke op for en fri ligning på det kirkelige område.

Jeg forstår, at der i og for sig ikke er den store uenighed om præsternes placering i menighedsrådet, men uden stemmeret.

Hvad angår kirkefunktionærerne, har der været nogen betænkelighed ved at udelukke en gruppe borgere fra valgbarhed til et offentligt råd. Det er i og for sig en betænkelighed, jeg fuldt ud kan dele. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har vi imidlertid ikke fundet det rimeligt, at funktionærer, som vælges som medlemmer af det råd, som ansætter og afskediger dem og fører tilsyn med deres arbejde. Jeg tror, det var hr. Falk Hansen, der sammenlignede med de kommunale råd. Det er ikke nogen hemmelighed, at vi i høj grad har skelet til de kommunale råd. Men som der også blev gjort opmærksom på, har det ikke været muligt at foretage en fuldstændig parallelisering af de to råd. Når vi har stillet forslag om, at kirkefunktionærer — og her vil jeg godt understrege, at det kun er heltidsansatte kirkefunktionærer — ikke kan være medlemmer af rådene, hænger det sammen med, at vores erfaringer viser os, at det har givet anledning til ikke helt ringe problemer flere steder. Men jeg forstod på